Terror

1. PSICOLOGIA Por extrema, que produeix tremolors, segament de cames, etc. *Causar, infondre, terror.*

El pare em va dir…

El pare em va dir que als nens bonics el dimoni mai els ve a buscar…

Jo li vaig preguntar.—I als altres nens, tampoc s'els emporta?

—Doncs no, Talib, tots els nens son bonics d'allà d'on venen, va dir.—Tots esteu protegits per la mà de Deu… i llavors començava a cantar… començava a cantar suaument mentre la mare i la petita el miraven rient.

Un día, al caure el sol, va sortir a buscar aigua, i no el vam tornar a veure. Després van venir els trons i tot va canviar. Ara, de vegades, la mare també canta fluixet al fer-se nit, i ens mira, a la petita i a mi, i riu i plora a la vegada i jo no entenc que li passa. Els trons cada vegada se senten més forts i més aprop. La petita ha començat a plorar quan els sent, la mare l'agafa contra el seu pit i es posa a cantar-li a cau d'orella dient-li que no tingui por. Jo no ploro per que ja soc gran. Ni quan tinc por, com quan vaig a buscar l'aigua, doncs ara em toca fer-ho a mi.

Quan la tamborinada és gran o llarga, he vist com els més grans s'asseuen uns al costat dels altres i parlen tots a l'hora amb la veu petita i mirant al cel. La mare diu que estan resant per a que els trons s'acabin. L'altre día, un tro molt fort va fer caure una casa i tot es va convertir en pols; des de llavors , als nens no ens deixen sortir a jugar. L'Oleh, em va dir que a ell ja li va passar allà d'on ve. Te el cabell ros i els ulls blaus com molts dels seus amics i són especialistes en trons, em va dir. Li falta el braç esquerre i la cama dreta del genoll en avall. Es veu que li va treure un tro molt fort acompanyat d'una gran llum. No ho recorda gaire, quan es va despertar ja no tenía ni un ni l'altra i, als pocs dies, li van posar un aparell metàl·lic on abans tenía la cama. A vegades, si els trons són forts, comença a córrer com pot i s'amaga en el primer racó que troba, tremola i plora, però sense fer soroll. I jo… jo també em poso a plorar doncs. Sense saber com, acabem abraçats amb els ulls molls mentre la petita ens mira.

L'Oleh em va dir que una vegada va veure els dimonis vestits de verd, alguns duien antenes a l'esquena. Va veure com es movian en silenci, intentant arribar, sense ser vistos, on estava ell amb els seus amics. Van poder sortir corrent i van fugir d'ells amagant-se entre els carrerons. Poc temps després d'aquesta

xerrada, no el vaig veure més. La mare em va dir que havía marxat amb els seus pares a un lloc més tranquil i sense tantes tamborinades. He de reconèixer que quan hi han trons el trobo a faltar, i penso que quan ens abraçàvem la tremolor gairebé desapareixía.

Va ser amb ell amb qui vaig conèixer al Isaac. Nas gran, cabells arrissats amb rinxols foscos i un trosset de tela al cap. Sempre reia i…i tenia una pilota amb la que jugàvem els tres a passarnos-la a cops de peu. La mare em va dir que es un esport molt famós al món, que es diu fútbol. Era una pilota de colors, i la petita sempre la volia agafar, tot rient, mentrestant intentava mantenirse dreta com podia. Quan l'Oleh va marxar, ja no era tan divertit al ser nomes dos. D'amagat, vam decidir anar a jugar entre els munts de pedres i terra que ens envoltaven.

L'Isaac em va explicar que feia poc que vivia aprop nostre, que venia de molt lluny, que als seus pares els hi havíen donat una caseta, i ara el seu pare treballava en un edifici molt gran ple de gent. Quan ens cansàvem de xutar, ens assèiem i parlàvem de moltes coses. Ell també coneixía els trons, havía vist alguns amb llum, la força que teníen i com ho trencaven tot. També li tenía por i, de vegades, havía tremolat amb ells. Quan els trons arribàven, els seus pares l'obligàven a baixar amb ells a un soterrani i esperàven a que marxessin per tornar a sortir. L'Isaac tenía un germà gran. Em va dir que va tenir que marxar de casa poc abans de que els trons arribessin i no sabía res d'ell. Em va dir que des de llavors, la seva mare plorava d'amagat, i el seu pare, quan la veia, s'enfadava molt amb ella i l'escridassava. Abans, aquestes coses no els hi passaven, els trons ho havíen espatllat tot, va dir mig ploriquejant. Aquell día va ser un día estrany, doncs li vaig preguntar si alguna vegada havía vist els dimonis vestits de verd amb antenes a l'esquena. Es va enfadar molt i va marxar corrent, tot plorant i dient-me que no li tornés a fer mai més aquella pregunta. Es va oblidar la pilota. No el vaig veure en uns díes.

Des d'aquell día, a la tarda, quan el sol baixava una mica en l'horitzó, caminava amb la pilota als braços fins la zona dels munts de terra, tenía l'esperança de tornar a veure l'Isaac. Trobava a faltar el seu riure i les històries fantàstiques que ballaven dins del seu cap. La pèrdua de l'Oleh, el petit home biónic, havía estat més fàcil de dur amb l'Isaac al costat. La mare em va dir que debia d'haver-hi alguna cosa que li feia mal i que quan s'enrecordava d'ella, necessitava fugir i estar sol. Ella creia que calia respectar el seu temps.

Set dies després de la seva desaparició, el vaig trobar, una tarda, donant cops de peu a unes pedres, allà on jugàvem habitualment. Em vaig posar tan content que no vaig poder evitar xutar la pilota, que sempre portava, en la seva direcció. El seu riure va aparèixer novament, tot donant-li un cop de cap que la va llençar darrera d'un gran monticle de runes. Va sortir corrent darrera d'ella i, en un no res, estava dalt del monticle amb els braços aixecats amb la pilota a les seves mans, cridant.—Talib, ja és nostra, el meu cop de cap ha estat professional.

De sobte, es va sentir un soroll sec i l'lsaac va caure al terra com si fos un ninot de drap. La pilota, va rodolar monticle avall arribant fins els meus peus. Vaig córrer desesperadament monticle amunt i, al arribar adalt, allà hi era, al terra, amb els ulls oberts, un somriure a la boca, i un forat vermell al front d'on regalimava un petit fil de sang. El vaig escridassar.

—Isaac, aixeca't, marxem d'aqui, no m'agrada aquest joc. No va respondre. Seguía amb els ulls oberts però no miraven enlloc, els seus braços aixecats per sobre del cap, com quan tenia la pilota agafada amb les mans. El trocet de tela del seu cap, descansava al costat de la seva cara i anava recollint el rajolí vermell que sortía del forat del seu front.

Vaig sentir dos nous sorolls secs i, seguidament, uns crits que ja m'eren coneguts. En girar-me els vaig veure, els dimonis vestits de verd amb antenes a l'esquena em señalaven rient i cridant. No se el que em va passar, no ho recordo amb certesa. Vaig començar a tremolar per dins sense poder-me moure del lloc. No podía tancar els ulls, però al mateix temps no hi veia res concret. Em costava respirar, i una fredor interior es donava la mà amb la suor que em baixava pel front. Vaig notar una calor humida recorrent l'interior de les meves cuixes, testimoni clar de que m'estava pixant a sobre. Tot soroll va desaparèixer quan les llàgrimes es van escampar per la meva cara. No se quant temps vaig estar així, amb el rellotge del mon parat. Un nou soroll seguit d'un intens dolor a la cuixa esquerra el va tornar a posar en funcionament. Vaig cridar com crec que no ho havia fet mai, i vaig caure de genolls sobre el terra, al costat de l'Isaac fet ninot per un món que no semblava voler-nos tenir dins d' ell. Potser calía preparar-se per marxar…

—Taliiib, mou-te o se t'enduran amb ells!! El petit home biónic havía tornat i estava pujant com podía, amb la seva cama de metall, el monticle on l'Isaac i jo hi érem.

—Maleït Oleh, on diantres t'havíes fotut? Vaig xiuxiuejar sense força…

—No és moment de parlar, hem de marxar, en un no res arribaran aquí.

—No crec que em pugui aixecar, la cuixa no m'aguantarà…

—Jo tinc una de ferro que ens aguantarà als dos, anem… Amb la seva ajuda, em vaig recolzar a les seves espatlles i els dos coixos vam iniciar la baixada del monticle. Un fort dolor, de tristesa i por, em va travessar el pit…

—I l'Isaac? No el podem deixar enrera.

—Per a ell és massa tard, ja se l'han endut. Va dir l'Oleh, amb autoritat.

Els sorolls secs van aparèixer novament, acompanyats dels crits i riures d'aquells maleits dimonis. L'Oleh va accelerar el ritme del descens, ens vam desequilibrar a la part final del trajecte i vaig caure al terra, tot rodolant, i acabant amb el meu cap al costat de la nostra pilota de colors. Crec que vaig perdre el coneixement.

Em vaig despertar en un espai tot blanc amb taques grises i vermelles per tot arreu i, d'alguna manera, ple de pols. Hi havía gent per tot arreu, al terra, a sobre d'alguna vella cadira i, rarament, a sobre d'alguna cosa que en un altre temps se li hagués dit llit. Els crits i plors ho envoltaven tot. Als meus peus, la mare i la petita, que mirava al sostre tot rient. Un senyor vestit de blanc corría d'un costat a l'altre ajudant a qui podia. En un costat del seu vestit duia una etiqueta a on es llegia, Dr. I… les lletres finals no hi eren. Vaig mirar la petita amb un somriure, ella també va riure al veure'm. Va mirar novament al sostre i, sense perdre el somriure, va dir…papa. Era la primera vegada que la sentía parlar. Ens vam apropar com vam poder i ens vam abraçar.

Em dic Talib, aquell que busca la veritat, tinc 20 anys i tenia dos amics als que els hi agradava jugar al fútbol, bé, un d'ells no era massa bo donant cops de cap a la pilota. He après que els monstres existeixen, que caminen entre nosaltres i, de vegades, s'amagen a dins nostre. Els dimonis vestits de verd treballen per a ells i, si poguessin, s'ens emportarien. Però també he après que mai s'enduran allò que fa que continuem sent nens, la il·lusió per seguir vivint. El meu pare sempre havia tingut raó.

El Sr. "i"